

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **Z. P.**, bytem D. 100E, O., zastoupeného Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem se sídlem Pavelčákova 14, Olomouc, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze, Křížová 25, **o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2014, č. j. X, ve věci starobního důchodu,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 6. 2014, č. j. X. Rozhodnutím ze dne 12. 6. 2014 zamítla žalovaná žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění potřebné doby 30 let pojištění dle § 28 a § 29 odst. 1 písm. f) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), neboť žalobce dle žalované získal pouze 10 let a 39 dnů pojištění.

Dále žalovaná uvedla, že pobírání sociálního důchodu žalobcem od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996 nelze považovat za dobu pojištění, vyloučenou dobu ani náhradní dobu pojištění ve smyslu ZDP.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce námitky. Uvedl, že z obsahu jeho žádosti a z předložených podkladů vyplývá nesprávnost údajů uvedených v Informativním osobním listu jeho důchodového pojištění (dále jen „IOLDP“), vystaveného žalovanou dne 29. 3. 2011, ve vztahu k období od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996, neboť v tomto období není žalovanou evidováno, že by žalobce byl důchodově pojištěn, ačkoli ve skutečnosti byl v uvedené době (i dříve) osobou, která pro plnou invaliditu z mládí nemohla být zaměstnána, ve smyslu tehdy platného § 6 písm. b) zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení. Poukázal na potvrzení MUDr. J. H. ze dne 2. 7. 2013 a na průběh a obsah řízení o přiznání sociálního důchodu, který mu byl v roce 1979 přiznán, s tím, že důchod invalidní mu nebyl přiznán pouze pro nedostatek doby zaměstnání. Současně zdůraznil, že z charakteristiky jeho zdravotního stavu vyplývá, že se u něho o tzv. invaliditu z mládí jedná.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že ze spisové dokumentace nevyplývá, že by byl žalobce uznán invalidním v důsledku tzv. invalidity z mládí dle § 32 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1979, a tedy že by byl v období od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996 poživatel plného invalidního důchodu. Žalobce byl dle žalované uznán plně invalidním dle § 25 odst. 3 písm. a) z. č. 121/1975 Sb. se stanovením data invalidity ke dni 21. 8. 1979, a v období od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996 byl tudíž poživatel toliko sociálního důchodu dle § 45 zákona č. 121/1975 Sb. ZDP nepovažuje dobu pobírání sociálního důchodu za dobu pojištění, náhradní dobu pojištění ani vyloučenou dobu, tudíž toto období není kryto důchodovým pojištěním. Sociální důchod žalobce byl dle § 91 ZDP transformován v plný invalidní důchod až od 22. 1. 1996. K žalobcem předložené lékařské zprávě žalovaná uvedla, že posouzení zdravotního stavu není pro hodnocení vzniku nároku na starobní důchod relevantní, neboť rozhodující je pouze splnění podmínek § 28 ZDP, tj. dosažení věku a získání potřebné doby pojištění.

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaná v podstatném směru nevypořádala s jeho námitkami a své rozhodnutí odůvodnila primárně skutečnostmi, které obsahu námitek neodpovídají. Konkrétně se žalovaná nevypořádala s námitkou žalobce, že z charakteristiky jeho zdravotního stavu vyplývá, že se u něho jedná o tzv. invaliditu z mládí, a dále s námitkou, že invalidní důchod mu v roce 1979 nebyl přiznán pouze z důvodu chybějící doby pojištění. Žalovaná pouze konstatovala, že pobírání sociálního důchodu není dobou pojištění (což ale žalobce nikdy netvrdil). Dále žalovaná zdůraznila, že žalobce nebyl uznán invalidním podle § 32 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb., avšak dle žalobce pro zjištění doby pojištění není rozhodné, zda mu byl či (nezákonně) nebyl přiznán invalidní důchod, ale pouze a jedině to, zda byl osobou, která pro plnou invaliditu vzniklou v mládí nemohla být zaměstnána, jak bylo tehdy upraveno v § 6 písm. b) zákona č. 121/1975 Sb. Pokud by totiž byla (byť i nyní zpětně, v rámci řízení před žalovanou) tato rozhodná skutečnost zjištěna, pak je taková

skutečnost sama o sobě důvodem pro to, aby bylo zpětně vyhodnoceno, že žalobce byl od mládí plně invalidní, a tudíž byl od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996 důchodově pojištěn. Nesprávný úřední postup, spočívající v tom, že již v rámci rozhodnutí z roku 1979 nebylo deklarováno, že žalobce již od mládí naplňuje podmínky plné invalidity, nemůže ničeho měnit na tom, že se u žalobce invalidita z mládí objektivně nacházela a nachází. Žalobce tedy žalované vytýká, že se vůbec nezabývala otázkou, zda žalobce skutečně byl a je osobou, která pro plnou invaliditu vzniklou v mládí nemohla být zaměstnána. Žalovaná se pouze spokojila s tvrzením že formálně dosud taková skutečnost nebyla deklarována, a tudíž že je to pro řízení u něho bezpředmětné. Žalobce se však domnívá, že žalovaná byla na základě uvedené námítky povinna provést šetření k tomu, zda se u žalobce jednalo a jedná o invaliditu z mládí a v kladném případě takového posouzení rozhodnou dobu uznat jako dobu pojištění. Pokud tak žalovaná nepostupovala, zatížila správní řízení i napadené rozhodnutí zásadní procesní vadou, v důsledku které je nutno označit napadené rozhodnutí za nezákonné.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že pro přiznání starobního důchodu je dle § 28 ZDP nezbytné splnění dvou zákonných podmínek, a to dosažení důchodového věku, což žalobce splnil dne 26. 7. 2014, a dále potřebná doba pojištění, což však žalobce nesplnil, které však žalobce nedosáhl, neboť dle IOLDP získal pouze 10 dnů a 258 dní pojištění, nikoli potřebných 30 let, což žalobce nezpochybňuje. Dobu pobírání sociálního důchodu nelze za dobu pojištění považovat, neboť se jednalo o dobrovolnou dávku. Jelikož žalobce žádnou jinou dobu pojištění neprokázal, rozhodla žalovaná na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Dále žalovaná zdůraznila, že pro řízení o přiznání dávky důchodového pojištění platí zásada dispoziční. Žalobce však dosud neuplatnil žádost o invalidní důchod v mimořádných případech (tzv. „z mládí“), o níž by žalovaná mohla rozhodnout. V případě, že by žalobce požádal o přiznání invalidního důchodu s argumentací, že jeho zdravotní stav odpovídá invaliditě z mládí, byla by žalovaná ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb. vázána zdravotním posouzením.

Z obsahu spisu soud zjistil, že Posudková komise sociálního zabezpečení v Olomouci vydala dne 1. 10. 1979 pod č. 322/1979 k žádosti žalobce o invalidní důchod posudek, že žalobce je toho času plně invalidní podle § 25 odst. 3 písm. a) zákona č. 121/1975 Sb., poněvadž není schopen jakéhokoliv soustavného zaměstnání. Dobu vzniku plné invalidity stanovila komise dnem 21. 8. 1979. V posudku je uvedeno, že žalobce se vyučil v národním podniku F. O. v roce 1970, v tomto závodě pracoval dále od 25. 1. 1971 do 12. 7. 1971, poté nepracoval – byl doma. Následně nastoupil od 10. 11. 1978 v národním podniku S. Ol. jako dělník, avšak zaměstnání ukončil 22. 11. 1978. V posudku je uvedeno, že u posuzovaného nebyly shledány příznaky, které by svědčily pro psychotické onemocnění, avšak jedná se o výrazně psychopatickou osobnost, maladaptivní, asociální se sklony k impulzivitě a s akutními depresivními stavy s opakovanou suicidální aktivitou. Dále je v posudku uvedeno, že přítomné matce žalobce bylo sděleno, že žalobce nesplňuje podmínku délky pojistné

povinnosti pro přiznání invalidního důchodu jako dávky zákonné a byla poučena o možnosti požádat o důchod sociální v případě zamítavého rozhodnutí.

Dále z obsahu spisu vyplývá, že dne 29. 3. 2011 byl žalobci žalovanou vystaven IOLDP. Podáním ze dne 9. 1. 2014, doručeným OSSZ Olomouc dne 13. 1. 2014 žalobce požádal, aby bylo období od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996, které není v IOLDP evidováno jako doba pojištění, bylo jako doba pojištění započítáno, neboť z charakteristiky jeho zdravotního stavu vyplývá, že se u něj jedná o tzv. invaliditu z mládí, v důsledku čehož je na něj nutno pohlížet jako na osobu důchodově pojištěnou, přestože pobíral sociální důchod. K podání doložil žalobce potvrzení, vystavené dne 2. 7. 2013 praktickou lékařkou MUDr. J. H., v němž lékařka popsala anamnézu žalobce, uvedla, že v roce 1979 mu byl přiznán sociální důchod pro diagnózu těžký a léčebně vzdorující anxiosně depresivní neurasthenický syndrom s psychasthenií s tím, že žalobce není schopen soustavného zaměstnání. Dále lékařka uvedla, že v současné době se jedná o výraznou psychopatickou osobnost se sklonem k často se opakujícím intenzivním depresivním náladám, odmítající psychiatrickou léčbu. Dopisem ze dne 11. 2. 2014 žalovaná sdělila žalobci, že jeho žádosti o revizi údajů v IOLDP nelze vyhovět s odůvodněním, že pobírání sociálního důchodu do nebylo dle právní úpravy účinné do 31. 12. 1995 možné považovat za dobu pojištění, vyloučenou dobu ani náhradní dobu pojištění. Dále uvedla, že samotná skutečnost, že byl invalidní, není z hlediska hodnocení dob pojištění relevantní.

Dne 16. 4. 2014 žalobce podal žádost o starobní důchod.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, tj. ke dni 30. 7. 2014 (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci soud nezjistil.

Z ustálené judikatury plyne, že *funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). Obdobně z ustálené judikatury také vyplývá, že *nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů* [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84).

Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí v nevypořádání odvolací námitky, že žalobce měl být uznán invalidním z mládí,

v důsledku čehož na něj mělo být pohlíženo jako na osobu důchodově pojištěnou i v období pobírání sociálního důchodu.

Dle názoru krajského soudu je však uvedený žalobní bod vyvrácen obsahem odůvodnění napadaného rozhodnutí, neboť žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že ze spisové dokumentace nevyplývá, že by byl žalobce uznán invalidním v důsledku tzv. invalidity z mládí dle § 32 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1979, a tedy že by byl v období od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996 poživitelem plného invalidního důchodu. Zdůraznila, že žalobce byl dle žalované uznán plně invalidním dle § 25 odst. 3 písm. a) z. č. 121/1975 Sb. se stanovením data invalidity ke dni 21. 8. 1979, a v období od 23. 11. 1978 do 21. 1. 1996 byl tudíž poživitelem toliko sociálního důchodu dle § 45 zákona č. 121/1975 Sb., který není ZDP považován za dobu pojištění, náhradní dobu pojištění ani vyloučenou dobu. Dále k žalobcem předložené lékařské zprávě žalovaná uvedla, že posouzení zdravotního stavu není pro hodnocení vzniku nároku na starobní důchod relevantní, neboť rozhodující je pouze splnění podmínek § 28 ZDP, tj. dosažení věku a získání potřebné doby pojištění.

Popsaným způsobem se žalovaná dle názoru krajského soudu sice kuse, avšak zcela jednoznačně s odvolací námitkou existence invalidity z mládí vypořádala. Žalovaná sice explicitně neuvedla, že není oprávněna v řízení o přiznání starobního důchodu v roce 2014 zpětně posuzovat zdravotní stav žalobce v roce 1979, kdy bylo rozhodováno o jeho invaliditě, a přehodnocovat závěry tehdejší posudkové komise, avšak tato skutečnost vyplývá z předposledního odstavce napadaného rozhodnutí, v němž žalovaná zdůraznila, že při posuzování nároku na starobní důchod přihlíží toliko ke splnění podmínek § 28 ZDP, tj. dosažení věku a získání potřebné doby pojištění. Nelze tedy dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí nereflektovalo na odvolací námitku existence invalidity z mládí u žalobce, že by v uvedeném směru postrádalo relevantní argumentaci a že by tak trpělo nedostatkem důvodů.

Krajský soud dále nemůže přisvědčit ani druhé žalobní námitce, že pro zjištění doby pojištění není rozhodné, zda žalobci byl či nebyl přiznán invalidní důchod, ale pouze to, zda byl osobou, která pro plnou invaliditu vzniklou v mládí nemohla být zaměstnána, jak bylo tehdy upraveno v § 6 písm. b) zákona č. 121/1975 Sb.

Obdobným případem, jako je ten žalobcův, se zabýval již i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 Ads 117/2011-48, kde problematiku sociálních důchodů podrobně rozebral.

Stejně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem je i v pojednávané věci mezi účastníky řízení nesporné, že žalobce byl uznán v roce 1979 plně invalidní, ale zároveň mu nebyl přiznán invalidní důchod, neboť nesplnil podmínku potřebné doby zaměstnání podle ustanovení § 26 zákona o sociálním zabezpečení z roku 1975.

Shodně jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem však žalobce nepobíral ani invalidní důchod z titulu invalidity vzniklé v mládí. Ustanovení § 32 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení z roku 1975 umožňovalo přiznat osobě invalidní důchod, ale pouze za situace, kdy plná invalidita (tj. zhoršení zdravotního stavu) vznikla před dovršením věku rozhodného pro skončení povinné školní docházky. Jak vyplývá z ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), který byl účinný v době uznání žalobce za plně invalidního, končila povinná školní docházka v 15 letech. Žalobce však byl uznán plně invalidním v jeho 28 letech. Žalobce proto nemohl pobírat invalidní důchod pro invaliditu z mládí (a také jej nepobíral).

K § 6 zákona č. 121/1975 Sb. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl: *„Předmětné ustanovení patřilo mezi základní ustanovení tohoto předpisu a pouze deklarovalo, komu bude podle tohoto zákona poskytována pomoc (nemělo proto normativní význam v tom směru, že by samo o sobě oprávněnému subjektu zakládalo právo na dávku či účast na důchodovém zabezpečení). Provedením tohoto obecného ustanovení přitom bylo také ustanovení § 45 zákona o sociálním zabezpečení z roku 1975, na jehož základě byl stěžovatelce vyplácen sociální důchod. Zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že výše sociálního důchodu přiznaného v roce 1978 mohla být vyšší než výše invalidního důchodu z mládí.*

Ze samotného faktu, že zákon o sociálním zabezpečení z roku 1975 přiznával za určitých okolností právo na určité plnění, však ještě neznamená, že příjemce dávky byl po dobu pobírání této dávky důchodově zabezpečen, tj. slovy zákona, že se takováto doba považuje za dobu zaměstnání či náhradní dobu. Doby zaměstnání a doby pojištění totiž byly kogentně vymezeny v ustanovení § 10 a 11 zákona o sociálním zabezpečení z roku 1975 ve spojení s vyhl. č. 128/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení. Dobou zaměstnání ani náhradní dobou podle těchto předpisů přitom nebyla doba pobírání sociálního důchodu. Pobírání sociálního důchodu nebylo relevantní z hlediska doby zaměstnání a náhradních dob ani podle následující právní úpravy - zákona o sociálním zabezpečení z roku 1988 a vyhlášky č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení. Z tohoto důvodu nebyla stěžovatelka účastna důchodového zabezpečení v letech 1978 až 1995.

Taková úprava je věcně zcela odůvodněna; sociální důchod byl v rámci důchodového zabezpečení nesystémovou dávkou, která se zabezpečením osob, které v důsledku invalidity přicházejí o příjem z výdělečné činnosti, nijak nesouvisela. Systémy důchodového zabezpečení (pojištění) mají totiž za cíl poskytnout náhradu příjmu z výdělečné činnosti, které pojištěné osobě ucházejí v důsledku invalidity. Sociální důchod však do takového systému nepatřil, proto jej zákon o důchodovém pojištění do systému dávek nepřevzal.

Účinností zákona o důchodovém pojištění však byl sociální důchod transformován na plný invalidní důchod podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, a to pouze jako projev ochrany osob, které takový sociální důchod pobíraly.“

Ačkoli tedy žalobce pobíral za účinnosti zákona o sociálním zabezpečení z roku 1988 dávku ve stejné výši jako za účinnosti ZDP, nelze celou dobu, kdy žalobce pobíral sociální důchod (1978 až 1996) a následně plný invalidní důchod (od roku 1996), spojit do jednoho celku s tím, že režim celého úseku byl stejný a že zakládal jeho účast na důchodovém pojištění ve smyslu získávání dob pojištění pouze podle jednoho právního předpisu, jehož režim by byl pro něj nejvýhodnější. Nelze totiž odhlédnout od toho, že charakter předmětných dávek byl odlišný a měl tudíž i odlišný režim.

Nejvyšší správní soud poukazuje také na fakt, že „sociální zabezpečení vychází nejen z principu potřeby, ale i zasluhovosti, přičemž tyto principy zákonodárce zvažuje při tvorbě příslušné právní úpravy. Stěžovatelka byla uznána plně invalidní a bylo proto nutné řešit její sociální situaci přiznáním určité dávky. Protože však neměla příslušné doby zaměstnání podle zákona o sociálním zabezpečení z roku 1975, nemohl ji být přiznán invalidní důchod, neboť to by bylo v rozporu s principem zasluhovosti. Stěžovatelce byl proto přiznán sociální důchod jako projev principu potřeby v systému, který nebyl systémem pojištění, nýbrž zabezpečení. Kdyby stěžovatelka získala potřebné doby zaměstnání, popř. kdyby byla uznána invalidní od dřívějšího data, nacházela by se v odlišné situaci a mohl by ji být po splnění všech podmínek přiznán invalidní důchod. To se však v daném případě nestalo a nelze tudíž „volně“ přecházet z úpravy sociálního důchodu do úpravy invalidního důchodu s argumentací, že v opačném případě by stěžovatelka byla diskriminována.“

Za stěžejní tedy krajský soud považuje skutečnost, že žalobce měl získat nárok na starobní důchod za účinnosti ZDP, podle jehož § 13 odst. 1 a 2 se za doby zaměstnání a doby náhradní podle zákona o důchodovém pojištění považují i doby získané před 1. 1. 1996 podle předcházejících právních předpisů. Pokud však předcházející právní úprava, kterou zákon o důchodovém pojištění rozuměl zákon o sociálním zabezpečení z roku 1988, jak bylo konstatováno výše, dobu pobírání sociálního důchodu v letech 1978 - 1996 jako dobu zaměstnání či náhradní dobu neuznávala, nezískal žalobce za tuto dobu žádnou dobu pojištění.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Právo na náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků nepřiznal, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s.ř.s. a § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 29. ledna 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně